

Fuldbyrdelesmaade ved Skydning skulde bortfalde i Fredstid. — Til § 162 have vi kun foreslaaet en lille Ændring, idet vi have foreslaaet, at der efter Ordret „Foresatte“ skal indskydes: „for det enkelte Tilfælde“. Vor Tanke dermed har været den, at vi frygtede for, at der ifølge Lovforslagets Ord her kunde udfædes Forbud, der gjaldt alle Tilfælde, uagtet der staa: „særligt Forbud“. — § 200 angaar blandt Andet arbitrær Idømmelse af Vand og Brøds Straf. Af Betænkningen vil det ses, at det har været et af de vanskelige Punkter at komme over. Vi have ment, at en saadan Straf ikke skulde kunne idømmes uden ved Lov og Dom, og vi have derfor stillet Ændringsforslag i den Retning. Flertallet har ganske vist ogsaa stillet Ændringsforslag derhen, at strengt Fængsel paa Vand og Brød ikke skulde kunne idømmes arbitrært, men vi se ikke nogen stor Forskjel paa streng og simpel Fængselstraf paa Vand og Brød; der er, efter hvad der er oplyst, ingen anden Forskjel, end at den ene affones i et mørkt, den anden i et lyst Lokale. — § 121 have vi anset det for rigtigst at beholde, som den er affattet i Lovforslaget, idet vi ikke indse Nødvendigheden af, at Soldaterne skulle tvinges til at hilse de civilklædte Foresatte, da vi vide, hvilke Vansteligheeder der deraf kan opstaa. Der har ganske vist været gjort Forsøg paa at gjøre Indrømmelser, saaledes at denne byrdefulde Pligt kunde blive lettere, og at de Bedkommende som oftest kunne undgaa Straf, og jeg skal ligeoverfor den ærede Ordsrørers Bemærkning tilstaa, at jeg har været med til at stille et Ændringsforslag i den Retning, fordi det blev udtalt, at, naar blot der blev viist den Høflighed, som de Foresatte havde Krav paa, var al den Hilsen paa Gaden unødvendig, da den jo ligesaa meget var til Uleilighed for Officererne som ubehagelig for de Menige. Jeg stillede altsaa et Ændringsforslag, som gik ud paa, at der ikke skulde paabydes nogen Hilsen udenfor Tjenestetiden; men jeg tog det tilbage igjen, fordi jeg da ikke mente at ville stille noget Ændringsforslag. De første Gange, vi kom sammen i Udvalget, hvori jeg stod som nyt Medlem, der ikke havde meget Kendskab til den militære Straffelovgivning, og denne kunde jeg ikke faae ved at gennemgaa Loven paa en saa hurtig Maade, som det skulde ske, gik det saaledes, som jeg har nævnt. Senere søgte jeg med virkelig Hensynsfuldhed at faae indført nogle Forbedringer, saavidt det lod sig gjøre, men efterhaanden lod jeg flere af Forslagene falde bort for ikke at lægge Hindringer veien for Lovforslagets Fremme. Enkelte Ændringsforslag have vi dog ment at maatte holde paa. Det er de te, den ærede Ordsrører kalder for intet Standpunkt. Et af de Punkter, vi have holdt paa, er den uforandrede § 121; naar den ærede Ordsrører har ment, at det kunde give Anledning til at vise Uhøflighed ligeoverfor Overmænd, hvis man ikke var pligtig til at hilse dem, naar de vare civil-

klædte, saa tror jeg dog, at den ærede Ordsrører ligesom enhver Anden ved, at det ikke vil falde Nogen ind at vise sine Foresatte Uhøflighed, da de jo have saa mange Maader at komme En tilkios paa. Det vilde ialtsald være en stor Dumhed. Overfor Straffeloven i dens Almindelighed skal jeg kun bemærke, at jeg ikke kan se Andet, end at der er Straffe nok, uden at man er nødt til at holde paa en arbitrær Idømmelse af Vand og Brødstraffen uden Lov og Dom. Der er saagodt som intet Forhold, for hvilket Soldaterne ikke kunne undertastes strenge Straffe, saaledes endogaa for Udtalelser mellem Kammerater. Ved saaledes at gennemløse Straffeloven flere Gange har jeg faaet det Indtryk, at man overfor Soldater kan anvende Kristens Ord, at deres Tale skal være: Ja ja, nei nei, og hvad der er over det, er af det Onde, i hvert Fald for ham. Saaledes er min Opfattelse, og jeg beder det høje Æhing lægge Mærke til, at, naar jeg endda er gaaet ind paa Loven, uden at være med til at søge Forandring deri, med Undtagelse af enkelte Punkter, er det for ikke at lægge Hindringer veien for Sagens Fremme, da jeg godt kan indse det Naturlige i, at man kommer bort fra de nuværende barbariske Straffe, der endnu tilbels blive anvendte. Forøvrigt skal jeg ikke trætte Æhinget med at skulle høre paa mig. Man kan jo være temmelig overbevist om, at Alt, hvad vi her gjøre for at gaa i en anden Retning, er forgyevet. Jeg gaar ud fra, at vi staa omtrent med Hensyn til dette Lovforslag som ifjor ved Hærlovstillaget. Det er ganske vist gaaet mere hensynsfuldt til; vi have mødt og deltaaget i Udvalgets Forhandlinger, om disse end foregik paa en noget forceret Maade; vi have dog faaet Lov til at udtale os, og jeg har endda faaet Lov til, efter at Betænkningen var skreven, at motivere alle de Ændringsforslag, jeg tidligere havde stillet. Ganske vist blev jeg ikke indbegaaet i Udvalget, jo, et æret Medlem deraf viste mig dog den Opmærksomhed at indbegaa mig noget, hvad jeg ogsaa blev glad ved, da jeg derved fik et noget andet Syn paa flere Forhold. Jeg er nemlig ikke saa indgroet i mine Meninger, men modtagelig for, hvad der er rigtigt og ret, og derfor vil jeg gjerne høre mig, naar jeg bliver overbevist. Det var det, som gav den ærede Ordsrører Anledning til at tale om „intet Standpunkt“, at jeg ved nøiere at fatte mig ind i Sagen saa, at der ikke var Noget at gjøre, hvorfor jeg ogsaa tog mine Ændringsforslag tilbage. Forøvrigt havde jeg ikke troet, at det vilde blive berørt her, men da det nu engang er blevet det, har jeg været nødt til at gjøre denne Bemærkning. Det var vor Opdræden i Udvalget, og jeg ser ikke Andet, end at den kan være berettiget. Vi have slet ikke „spillet Boldt med Straffelovforslaget“, som det blev sagt, men det er jo muligt, at ialtsald jeg ikke har haat den Routine overfor det, som den ærede Ordsrører har,